יום ד', י"ד בתשרי תשס"ה (29 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

האשה הסתובבה בלובי של המלון. ברור היה – מהלבוש שלה, ההתנהגות, המידות – שהיא בעלת מעמד. אך, דבר אחד היה יוצא דופן: כל הזמן היא החזיקה את בנה, החזיקה אותו בזרועותיה, קרוב לליבה. היה ברור לכל אחד שראה אותה שהמצב לא רגיל. ניגש אליה אחד מאורחי המלון והביע את שותפותו בכאב של האמא. "אני מאד מצטער שהילד לא יכול ללכת", אמר. "לא כן", אמרה אמו בהפתעה, "הוא כן יכול ללכת, אך ברוך ה' הוא אינו צריך!"

היום, **<u>י"ד בתשרי</u>, ערב חג הסוכות**. העם היהודי יוצא מהבתים ונכנס הערב לסוכותיהם, כל יהודי עם משפחתו ועם אורחיו. היציאה הזאת, ההליכה החוצה, מצביעה על שלב נוסף במהלך החגים בחודש זה, חודש תשרי. את הימים הראשונים של החודש – ראש השנה ואח"כ יום הכיפורים – ציינו בכך שנכנסנו – נכנסנו כולנו לבתי הכנסיות שלנו, איש איש למקום תפילתו. אך חשוב עוד יותר, נסנסנו לתוך עצמנו. חשבונות נפש. חשבון נפשי. אני. אני צריך לבדוק את עצמי, ואוכל לעשות זאת רק אם אני "אסגור תריסים". מרחיק את החוץ. נהיה בפנים.
כן, ימים אלה הם גם ימי דין לכל באי עולם, לא רק לי, ולא רק ליהודים. אך, הכל מתחיל מבתוך הבית. שם, כאן, אני צריך לפתוח בשיחה עם בוראי. כדי להדגיש את זה, מצווים אנו לשמוע את קול השופר. ללא מלים. רק לשמוע, לשמוע את הקול, הקול הפנימי, הפנימי ביותר. הדבר מרומם אמנם, אבל גם מפחיד. אני מרגיש שסוגרים עלי – מכל עבר. אנחנו לא רגילים להרגשה הזאת, ולא נח לנו איתה.
ועכשיו, פתאום! צאת יום הכיפורים, היום הנשגב ביותר בכל השנה שלנו, ויום של ... כפרה! ה' סולח לנו, נותן לנו צ'אנס נוסף! חייבים אנו להראות לו שאנחנו ראויים לאימון שלו בנו. אנחנו חייבים לעשות משהו. ו...אולי חשוב מהכל, אנחנו חייבים לצאת. לצאת מעצמנו. לצאת מההרגשות הכבדות של הימים הנוראים. אך, מבלי לשכוח למה אנחנו רוצים לצאת. לא כדי לברוח, אלא כדי להיכנס שוב. אבל הפעם? להיכנס תחת כנפי השכינה, בהבעת האימון שלנו בכך שהרועה שומר את צאנו, ה' יתברך משגיח עלינו ושומר אותנו מכל רע. רק שנהיה נאמנים לו, הרגשת הבטחון שלנו, האמיתית, נובעת לא מהכניסה לתוך הבית, אלא מן היציאה ממנו. לא הגדר מגינה עלינו, אלא השכינה. היא היא המשגיחה עלינו. תמיד!
כאשר אנחנו מסתכלים אל החברה הישראלית היום, אפשר היה לחשוב שאנחנו הילד בסיפור שלנו. אנחנו מסוגלים לעמוד על הרגליים של עצמנו, אבל ברוך ה' אנחנו לא צריכים! בא חג הסוכות – בו כו-ו-ו-לם בונים סוכה כדי לצאת לחיקה של השכינה - והמסר ברור: אנחנו לא רק צריכים ללכת בדרכי ה', הדרך הישרה, **אלא גם רוצים**!

=הדף גם הוא יוצא לחופשת החג, ובע"ה יופיע שוב ביום ראשון, כ"ה בתשרי (10 באוקטובר)=

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחג שמח לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל